

Rozjímanie na utorok 6. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 6. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: dávať si
pozor na kvas, ktorý obviňuje
druhých; oči a uši
milosrdenstva; pohľad Božieho
synovstva.

UČENÍCI NASTÚPIA DO LODE s
Kristom a nechápavosť farizejov
zostáva za nimi. Pán sa možno
nalodil s malým zármutkom, pretože
často je ťažké dotknúť sa ľudského
srdca. A možno, keď sa usadí do čela
lode, medzi siete a plachty, ktorými

sa chránil pred prípadným mrholením, pozrie na breh: mnohí ľudia, ktorých prišiel zachrániť, mu nechceli otvoriť svoje duše.

„Človek je vzťahová bytosť. Ak je narušený prvý a základný vzťah človeka – vzťah s Bohom –, potom už nič iné nemôže byť skutočne v poriadku. Toto je priorita Ježišovho posolstva a konania. On chce predovšetkým upriamiť pozornosť človeka na jadro jeho zla“[1]. Naša úloha je výsostne duchovná; je zameraná na spoluprácu s milosťou pri uzdravovaní hlbín duše – najprv našej vlastnej –, aby sme potom mohli ponúknuť ten istý svätý liek ľuďom okolo nás. Preto Kristus upozorňuje na postoj farizejov a Herodesa. „Dajte si pozor a chráňte sa kvasu farizejov i kvasu Herodesa!“ (Mk 8, 15), povie svojim apoštolom, keď budú opúšťať breh.

Pozerali len na vonkajšiu stránku, na dodržiavanie predpisov, a tak si zvykli obviňovať iných. Ale „najprv treba odstrániť trám z vlastného oka, obviniť seba samého (...). Ak niekto z nás nemá schopnosť obviniť sám seba a potom, ak je to potrebné, povedať, komu má povedať veci druhých, nie je kresťanom; potom nevstupuje do toho krásneho diela zmierenia, upokojenia, nežnosti, láskavosti, odpustenia, veľkodušnosti a milosrdenstva, ktoré nám priniesol Ježiš Kristus (...). Ušetríme si poznámky o druhých a robme si poznámky o sebe: to je prvý krok na ceste k veľkodušnosti“[2].

JEŽIŠ SA S LÁSKOU pozerá na tých ľudí, ktorých si sám vyvolil. Po tom, čo ich upozornil na kvas farizejov, sa ich pýta: „Prečo rozprávate o tom, že nemáte chlieb? Ešte nechápete a

nerozumiete? Máte otupené srdce?“ (Mt 8, 17). A oni možno pokrčia plecami, akoby chceli povedať: „Nie, nedokážeme sledovať tvoje slová“. Kristus dodáva: „Máte oči, a nevidíte? Máte uši, a nepočujete?“ (Mk 8, 18).

Pán vytvára súvislosť medzi srdcom na jednej strane a skutočnou schopnosťou vidieť a počuť na strane druhej. Keď je srdce zatvrdnuté, všetko sa vidí ľudskými očami, človek počuje len to, čo chce počuť; a nakoniec stráca nadprirodzený horizont milosti. Môže sa stať, že sme s Kristom na jeho lodi, v jeho svete, a napriek tomu nás premáha sklúčenosť, pretože si myslíme, že nám niečo chýba alebo že by všetko malo byť inak. Vtedy môžeme kontemplovať Ježišov pohľad a počúvanie, môžeme uvažovať o tom, ako bolo jeho srdce vždy otvorené dialógu s Otcom a ako Ho ľudia okolo neho neustále vyzývali.

„Nadprirodzený pohľad! Pokoj! Mier! Takto posudzuj veci, ľudí, udalosti... očami večnosti“[3]. Keď sme v pokušení stať sa sudcami toho, čo nás obklopuje, môžeme si spomenúť, že „sme povolaní, aby sme, kým zostávame na zemi, uprene hľadeli na nebo, aby sme svoju pozornosť, svoje myšlienky a svoje srdce upriamili na nevýslovné Božie tajomstvo. Sme povolaní hľadiť na božskú skutočnosť, na ktorú je človek zameraný od stvorenia. V tom spočíva konečný zmysel nášho života“[4]. Potom budeme postupne rozvíjať milosrdný spôsob nazerania a počúvania, čoraz viac podobný Kristovi.

V ŽIVOTE ČASTO ZAŽÍVAME svoje obmedzenia, a to aj vo chvíľach, keď sme v blízkosti nášho Pána. „Budme vždy pokojní,“ napísal svätý

Josemaría. „Ak budeme zbožní a úprimní, nebudú existovať žiadne trvalé smútky a tie ostatné, ktoré si niekedy sami vymyslíme, pretože nie sú objektívne, úplne zmiznú.

Budeme žiť s radosťou, s pokojom, v náručí Božej Matky, ako jej malé deti, ktorými sme. Z času na čas má každý vo svojom vnútornom svete malý konflikt, o ktorý sa naša pýcha postará, aby bol veľký, aby mu dodala dôležitosť, aby nám vzala pokoj.

Nevenujte pozornosť takýmto malichernostiam. Povedzte: Som hriešnik, ktorý miluje Ježiša Krista“[\[5\]](#).

Pán mnohokrát varuje svojich učeníkov, aby neupadli do tohto čisto ľudského videnia, zbaveného skutočnej veľkosti jeho spásneho poslania. „Ak sa postavíme pred Boha, perspektíva sa zmení.

Nemôžeme sa ubrániť úžasu, že sme pre neho napriek všetkým svojim slabostiam a hriechom milovanými

deťmi na veky vekov“[6]. Božie synovstvo „napĺňa celý náš duchovný život, lebo nás učí stýkať sa s naším nebeským Otcom, spoznávať ho a milovať, a tak naplní náš vnútorný boj nádejou a nám dá dôverčivú jednoduchosť malého dieťaťa. Ba čo viac, práve skutočnosť, že sme Božími deťmi, nás vedie k tomu, aby sme s láskou a obdivom kontemplovali všetky tie veci, ktoré vyšli z rúk Boha, Otca a Stvoriteľa“[7].

Učeníci si robia starosti, pretože nemajú na lodi chlieb, ale Ježiš im pripomína, že sú s ním a že ho rozmnoží, kedykoľvek si to želá. Môžeme prosiť našu Matku, aby zdokonaľovala náš pohľad, aby bol čoraz nadprirodzenejší, aby sme mali oči a uši syna, oči a uši dcéry.

[1] Benedikt XVI, *Ježiš Nazaretský*.

[2] František, *Homília*, 11-IX-2015.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 996.

[4] Benedikt XVI, *Homília*, 28-V-2006.

[5] Svätý Josemaría, *Listy 2*, bod 15.

[6] František, *Príhovor*, 6-XII-2021.

[7] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*,
bod 65.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozmjanie-na-
utorok-6-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozmjanie-na-utorok-6-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(21.03.2026)